

nemlig den, at der ikke er foreskrevet privat Paatale, skjøndt det dog vel neppe kan være Meningen at sætte det Offentlige i Bevægelse for en saadan Indtrængen i Enkeltmands Hemmeligheder, som man dog selv er nærmest til at vaage over. Selv om denne nye Paragraph ikke vedtages, vil der dog utvivlsomt i Lovgivningen kunne findes en saa nær Analogi, der ikke aldeles er ubeløst ved Bestemmelsen i Udkastets § 1, at der ikke turde være tilstræffelig Grund til at vedtage en saadan, hidtil hos os aldeles ukendt Bestemmelse. — Jeg overseer ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved den Bestemmelse, som er gjort til Gjenstand for Endringsforslaget under Nr. 98, forsaavidt den skulde kunne ubeløste den historiske Kritik, hvilket Hensyn ogsaa er gjort gjældende af vedkommende Forslagsstiller, men man maa dog her være opmærksom paa, at, naar man værner om Afsødes Rettigheder, er det ikke alene for den Afsødes egen Skyld, men nærmest for hans Slægtninges, og det er ogsaa kun dem, man giver Tilladelse til at paatale Fornærmelsen, imod hvem den indirecte har Characteren af en Erfornærmelse. Det kan gjerne være, at det ikke skulde eller burde være saaledes, men efter den almindelige Mening er det saaledes, og jeg troer, at naar Nogen vil spørge sin egen Tølelse, kan han ikke svare Andet end, at han vilde føle sig krænkede ved en Fornærmelse, der var tilføjet en af hans Allernærmeste, selv efter den Paagjældendes Død. — Til Capitlerne om Eiendomsforbrødelser er der stillet forskjellige Endringsforslag. Det første, der møder, er det under Nr. 100, stillet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), hvilket gaar ud paa at tilføje et nyt Stykke i Paragraphen om de grove Tyverier. Det er ganske rigtigt, at en lignende Bestemmelse fandtes i den tidligere Lovgivning, ligesom den findes i den nugjældende Forordning af 11te April 1840; men det er nærmere motiveret i Commissionens Betænkning, hvorfor denne ikke har troet at burde optage den i det nærværende Udkast. Jeg skal først gøre opmærksom paa, at den berørte Omstændighed ingenlunde er ubeløst som skærpene Moment ved Bestemmelsen af simpelt Tyveri, og at altsaa

det, at Tyveriet er begaaet under de i Endringsforslaget forudsatte Omstændigheder ganske vist vil medføre, at Straffen vil blive haardere efter den Paragraph, som handler om simpelt Tyveri, end den vilde blive, naar Tyveriet var blevet udøvet paa et andet Sted; men dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at den Betænkelighed, som nærmest er anført imod at beholde en saadan Bestemmelse, væsentlig er den, at det ikke altid behøver at fremtræde klart for den Paagjældende selv, at det er en større Forbrudelse, han derved begaaer. I Endringsforslaget er det vel bestemt, at Tingene skal tilhøre Kongen eller noget Medlem af Kongehuset, og forsaavidt er Forslaget bestemt nok; men paa den anden Side siges det ganske i Almindelighed: „Naar Nogen i de kongelige Slotte og Palaier stjæler Ting o. s. v.“, og da nu disse Slotte og Palaier have et større Omfang, medens de ikke alle virkelig behøves af Kongen eller kongelige Personer, kan et Individ tilvende sig Ting, som han ikke veed tilhøre Kongen eller noget Medlem af Kongehuset, skjøndt dette i Virkeligheden er Tilfældet. Bestemmelsen i Endringsforslaget vil saaledes kunne benyttes som skærpene Omstændighed selv ved den almindelige Tyvstraf, og jeg kan derfor ikke tiltræde det. — Endnu mindre kan jeg tiltræde at vedtage Endringsforslaget under Nr. 101, i hvilket det er foreskrevet, at der i § 228 under Nr. 1 skal tilføjes Ordene: „eller Redstaber.“ Det er ganske særegne Hensyn, som lede til at betragte Tyveri paa Marken af Heste, Dvæg eller Faar — stort Dvæg, som man kalder det — som kvalificeret Tyveri, nemlig Nødvendigheden af at lade det blive der og Vanskeligheden ved at bevogte det, men det første Hensyn træer jeg neppe gjælder med Hensyn til Redstaber. Det er vel muligt, at Saadant kan være Brug, men nogen Nødvendighed kan der i alt Fald ikke her være Tale om, hvoriil kommer den Omstændighed, at Redstaber ikke have den samme Character som levende Kreaturer; det er ikke saa let at blive af med stjaalne Redstaber som med levende Kreaturer, der kunne føres andetsteds hen og sælges. — Der foreligger dernæst forskellige Endringsforslag til Paragraphen om Skovtyveri. Endringsforslaget under Nr. 103 af: